

Paraules i fets de Dones

Edita

Col·lectiu de Dones en l'Església

D.L.: B-22227-1995 - Preu: 2,50 €

Sumari

Número 34

Gener-Febrer-Març 2005

2 Sincerament	7 Església de base
-Església-VIH	13 Per reflexionar
3 Església de base
-“Doneu al Cèsar el que és
del Cèsar...”	8 Església de base
-Divorciats	14 Activitats del CDE
<i>Sant just Desvern</i>
-Breu història
del grup
“Nostra Dona”
-Bocins de temps
4 Església de base
-Ordenació de dones	8 Bústia	15 Activitats del CDE
<i>Horta</i>
5 Església de base
-Els bisbes estan de moda	9 Fets de dones... marroquines	15 Més Flaixos
-Amnistia Internacional
-Jamileh Mujahed
6 Església de base
-Violència de gènere	10 Impressions d'un viatge	16 Agenda
	11 Flaixos
-Pere Casaldàliga	
	12 Flaixos
-Selecció de cites	

Sincerament

Deixar de representar el CDE em suposa deixar enrera unes responsabilitats que he anat adquirint al llarg d'aquests anys. Recordo com al principi, després d'haver-nos reunit dues o tres vegades, vaig anar a veure la M. Rosa Recasens a casa seva per veure com enfocàvem les reunions mensuals dels primers dilluns. D'aleshores ençà, ens hem reunit cada primer dilluns amb un tema. Després han anat afegint-s'hi totes les altres reunions, trobades, cursos, i també totes les anades a altres associacions que ens han demanat alguna col·laboració. Relacions amb altres entitats semblants i amb organismes ecumènics i internacionals, cosa que ha suposat haver de moure'ns pel món.

Els objectius que ens vam plantejar en un principi encara són vigents, i cal que siguin treballats i comunicats al major nombre de persones, tant dones com homes, perquè tots hem d'acabar d'entendre que només la igualtat en la paritat i en el respecte per a cada persona, única i irrepètible, poden propiciar una situació, en l'Església i en la societat, de plenitud humana.

He de dir que soc molt feliç d'haver pogut ser tan creativa durant aquesta temporada. He pogut dissenyar moltes activitats, i dur-les a terme, la darrera més important el II Sínode Europeu de Dones. Escriure articles i fins i tot un llibre, sortir a les pantalles de televisió, a les emissores de ràdio i als diaris. Tot plegat no és poca cosa, i no ho he fet sense esforç. Hi he passat moltes angúnies i pors, no m'estic de dir-ho.

D'altra banda he d'agrair a tanta gent coneguda, i fins i tot desconeguda, el suport que he rebut per les idees, no pas sempre meves, que he intentat transmetre. Primerament als grups de dones creients, i segonament a la societat en general que moltes vegades s'ha sorprès de sentir dir segons què de la boca d'una dona que es declara

pertanyent a l'Església. L'Església aquesta gran desconeguda per a molta gent que la identifica amb els esgarips que sent de la jerarquia que el Vaticà ens ha donat. Hi ha una església, -nosaltres som església! evidentment-, tan i tan diferent

Recordo com al principi...

de la que es revesteix amb la faramella de les paraules grandiloqüents i condemnatòries, i amb els oripells de la riquesa, que amaga totalment, com un eclipsi total, el missatge lliure i radiant que llegim a l'Evangelí.

Quina és la meva pena? Doncs no haver estat capaç de fer més forat. No haver aconseguit un nombre més gran de dones, laiques, es clar, decidides a denunciar, a treballar, a estudiar a fons els textos i les fonts del pensament. També no haver incidit més en el món de les monges i religioses, les dones que estan més dedicades i que en principi haurien d'estar amb les antenes més atentes als problemes de les mateixes dones, i més crítiques pel tracte que reben de la jerarquia. He vist com les han alienat sistemàticament, salvant excepcions molt honorables, i com s'ha procurat que es mantinguin en un nivell baix de coneixements i sotmeses en nom de D* dins d'un sistema patriarcal. Així mateix no haver pogut

fer canviar les actituds jeràrquiques ni gairebé tampoc les dels clergues senzills. Tots ells tenen por de ser amonestats per defensar les posicions feministes, qüestions que consideren de segon ordre. També vull declarar que sense la implicació dels homes, -començant pels filòsofs, els teòlegs, els polítics, fins els que tenim a les cases- en el canvi de mentalitat que demanem, no acabarem amb aquesta violència de paraula, d'obra i d'omissió que tant ens fa patir.

"Tot plegat és qüestió de paciència i tot arribarà". Aquesta frase no em fa gens feliç. És que no n'hem demostrat prou de paciència? No hem demostrat prou arguments sòlids ni prou vàlua? És que no som prou persones? Per què la jerarquia continua pensant que l'Església és de la seva propietat i manega el nom i la voluntat de D* sense cap mirament, en benefici de no se sap quins interessos? Tenim recents proves en documents publicats pel Vaticà on es veu clarament la voluntat de continuar mantenint un control rigorós sobre les dones, amb directrius concretes i penalitzacions també concretes. I tot això en nom de D*.

Ja es veu que tenim feina per estona, malauradament. Perquè no hi ha cap voluntat de canvi, ni cap intel·ligència masculina -ordenada, faltaria més- decidida i valenta -no són ells els valents?- per aixecar la veu en favor de canvis estructurals eclesials que tinguin en compte i incloguin el pensament de les dones feministes cristianes, i els deixin pas perquè ocupin llocs punta de decisió.

Crec en la pregària i crec en la Ruah. Espero que tindrem el coratge de no perdre l'esperança i que continuarem en aquesta lluita pacífica però ferma i seriosa, afiançada i de peus a terra. Concreta, definida, honesta i clara. I que D*, si vol, hi faci més que nosaltres, perquè les dones ja estem força convençudes. Cal que no defallim.

Sefa Amell

"Doneu al Cèsar el que és del Cèsar..."

Davant l'allau de crítiques provinents de l'Església jeràrquica, en contra de les proposicions de llei civil que el govern està decidit a tirar endavant per tal d'avançar en llibertat, respecte, salut i benestar, com és la seva obligació, no podem restar indiferents, com a membres que som del Poble de Déu i d'una humanitat que, en diferents sectors, pateix marginació, malaltia, refús i incomprensió.

Nosaltres, les dones, en sabem molt de violència, de menyspreu, de desconsideració i de culpabilitat a causa del nostre gènere. Per això, la sensibilitat pel més dèbil, l'acceptació de la diferència, el respecte davant l'opció sexual de cadascú, l'estima de la llibertat basada en el ser responsable i cercar el bé de les persones per damunt de morals, repressives i deshumanitzadores, hauria d'ésser inherent a la nostra condició femenina.

Les dones som església. Coneixem les Escriptures i anem fent el nostre itinerari de Fe. El mateix que els creients homes, laics i clergues, inclòs el Papa. Parlem discernim, igual com ho fan ells, allò que és del "Cèsar i allò que és de Déu..." perquè Jesús ens ho manifestà amb la seva Vida i amb la seva Paraula.

L'opció que Ell va fer enfront dels poderosos del temple, va ser per qui patia marginació, malaltia de tota mena, inclosa la impura en aquell temps (lepra), pobresa...

Per tant, la nostra resposta enfront la intransi-

gència jeràrquica en qüestions que afecten, tan íntimament la vida de les persones, la seva salut física-sexual, i la llibertat de les seves opcions, ha de ser crítica i cons-

qüestions de salut i s'ha de fer ressò d'aquests mitjans per a bé de tota la població.

El part sense dolor, la fecundació "in vitro", els diversos mitjans de con-

mentalistes i d'integrisme manifest sobre el món i les consciències.

La Jerarquia no s'ha adonat encara que s'ha quedat obsoleta. No té respostes convincents da-

La Vanguardia 26/10/05

tructiva, sabent destriar, com ho feu Jesús, el gra de la palla.

La sexualitat sobre la qual el Magisteri ha vessat tanta tinta i n'ha estat presoner d'una moral obsessiva i malaltissa, no fou mai tractada per Jesús de manera negativa en les poques vegades que en parlà. Allò que Ell considerà bàsic és el respecte a tota persona, la no utilització de l'altre ésser en nom d'un amor egoista i perniciosos. Això sí que fa mal i deshumanitza la unió de dos éssers humans.

L'Estat (el Cèsar) ha de vetllar per totes les ciutadanes i els ciutadans cercant el bé comú per a tot-hom sense discriminacions de cap mena, ja que som iguals davant la llei, amb els mateixos drets i deures. Ha de tenir en compte també, els avenços científics, sobretot en

trol de la natalitat, la investigació amb cèl·lules mare per guarir, etc. forma part de l'evolució humana d'aquell "Creixeu..." del que ens parla el Gènesi.

L'Església té el deure i el dret, sempre a la llum de l'Evangelí, de definir la seva norma moral pels creients, cercant el bé i l'alliberament de la persona. Però no pot imposar i molt menys amb autoritarisme ofensiu, la seva doctrina a la humanitat sencera.

La Cristiandat, iniciada amb Constantí l'any 313 d.C, ha tocat fons. Voler-la ressuscitar és inútil i perjudicial, per a la mateixa Església. El Vaticà II va iniciar un nou atansament al món modern, a la ciència i als Estats sense condemnes i amb un estil humil i planer. Un inici truncat massa aviat per formes, altre cop, fona-

vants el nous reptes que avui la humanitat es planteja: l'assumpció de la sexualitat com a font d'enriquiment, de comunió i de plaer, en totes les seves opcions humanes, sempre que es basi en el respecte, el mutu acord i el bé personal; la llibertat religiosa en la seva amplitud de creences diverses en convivència pacífica i igualitària per a tots els credos; el dret dels pobles, enfront dels estats, a la pròpia identitat i autonomia i, sobretot, davant la maduresa humana que ha anat avançant en democràcia, en una major sensibilitat igualitària, fruit de la pròpia autoestima. La vigència d'una Institució eclesial estructurada en piràmide constitueix un antitestimoni gens d'acord amb la Comunitat d'iguals propugnada per Jesús.

Magda Tomàs

Ordenació de dones

Ordenada diaconessa al juny 2004 amb sis dones més, em preparo a l'ordenació presbiteral per a aquest juliol 2005, en transgressió i amb la prohibició de l'Església catòlica. Per dir com sento aquesta prohibició, us facilito una mica la meva història personal.

Pensant que "ordenacions de dones" en la Església no es veurien abans de moltes generacions, vaig "viure" les del 2002 al Danubi amb joia, tot i que de lluny. No em sentia implicada directament, em considerava massa vella (tinc 55 anys), però m'alegrava per les noies del futur: una porta, per petita que fos, s'obria... A la tardor del 2003 vaig assabentar-me de l'ordenació de Patricia Fresen (a Barcelona, durant el 2n Sínode de les Dones) i que estava preparant un nou grup de dones pel sacerdoci. Una amiga em va dir que hi havia dones de diferents nacionalitats, però cap de francesa, "I tu?", em va preguntar. Em va remoure intensament i vaig decidir seguir la formació: una formació directament pastoral, i que requereix una sòlida base teològica. Jo vaig llicenciar-me en Teologia catòlica fa més de trenta anys a la Universitat d'Estrasburg.

Ràpidament, la Patrícia em va demanar de discernir si em sentia preparada per ser ordenada diaconessa. Va ser una joia colossal: era la crida que sentia des de la meva infantesa, la vocació per fi "trobadà" després d'un recorregut de vida bastant mogut, en recerca constant, vivint nombroses insatisfaccions socials i professionals. Abans d'aquesta crida, la meva vocació era amagada, present però ofegada: no podia néixer a la llum del dia perquè ni tan sols podia ser plantejada, ja que hi estava exclosa a causa del meu sexe. **AIXÒ ÉS MOLT IMPORTANT PER COMPRENDRE LA MEVA TRAJECTÒRIA QUE ÉS TANT FEMINISTA COM ESPIRITUAL.**

El punt central de la meva història és aquest: una crida soterrània, de cop concretada per les paraules d'una persona. Abans, era com si jo no existís veritablement. Després va ser un renaixement. És cert que durant els meus estudis de Te-

és sobretot un do de Déu, una "investidura" de l'Esperit Sant com una prolongació del baptisme, sacerdoci universal, participant ell mateix del sacerdoci únic del Crist. En aquest sentit, l'ordenació pot ser considerada igual que el bap-

"No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres... (Joan 15,16)"

ologia, em vaig plantejar clarament, per primera vegada, la qüestió d'una possible vocació. Havia contemplat fins i tot el fet de canviar d'Església i esdevenir pastora protestant. Hi vaig renunciar ràpidament, l'Església catòlica era la meva Església, el lloc primer de la meva formació espiritual.

Malgrat algunes reaccions negatives, certes reticències dels uns i els silencis dels altres, jo em trobo actualment plena d'energia, ànim, joia i agraïment. Durant la celebració del diaconat, el que vaig sentir més fortament, va ser la certesa de fer exactament el que jo havia de fer i de ser exactament allà on devia ser.

Abans de l'ordenació, el bisbe de la meva diòcesi havia intentat pressionar-me per tal que hi renunciés. Davant d'aquesta actitud el que ha dominat en mi ha estat la serenor, en cap moment, ni la revolta, ni la còlera.

Penso que la prohibició de l'ordenació de les dones per l'Església catòlica és una injustícia. *L'ordenació presbiteral, com a sacrament,*

tisme: no se'n pot privar ningú que s'hi senti cridat/da.

Actualment, davant d'aquesta injustícia, ja no em situo ni en la reivindicació ni en la contestació sistemàtica com he pogut fer en el passat. La meva elecció és feminista, en responsabilitat, situant-me en un cara a cara d'igualtat amb els homes. D'aquesta manera, es tracta de mostrar que aquesta prohibició no rau en l'amor evangèlic ni envers les dones (és un sexisme que pot impedir de viure fins i tot "matar"), ni envers la humanitat sencera (quan ella prohibeix i condemna així, l'Església deixar de ser testimoni del Crist). També per la nostra acció de desobediència, no ataquem les persones del Magisteri i de la jerarquia, sinó únicament l'objecte de la injustícia: el Dret canònic i particularment l'article 1024.

La desobediència de les dones envers aquest Dret suposa una sortida de l'exili que es fa dansant, amb una alegria immensa, on no hi ha lloc per la por.

Traducció d'un text de
Geneviève Beney
França

Els bisbes estan de moda

Tinc un grapat d'anys i un vici, m'agrada llegir diaris. Mai no havia trobat tants articles, tants documents, tants comentaris, tantes "cartes al Director" referides als bisbes. Què passa amb els bisbes?. Intento rebobinar la meua memòria. I em trobo amb la qüestió de la jubilació de l'arquebisbe de Barcelona. D'això ja fa una colla d'anys. Des d'aleshores vam començar a trobar a la premsa notícies, mitges notícies, expectatives, algunes campanyes.

"L'Associació Cristianisme al Segle XXI" va encarregar un informe al sociòleg Joan Estruch sobre el nomenament dels bisbes. L'informe es va publicar el mes d'abril de 2001 i presenta el material obtingut a partir de les respostes a una enquesta realitzada entre els mesos de setembre 2000 i gener 2001. El mes d'octubre del mateix any es va celebrar un Congrés sobre el tema amb una participació de 500 persones.¹

L'informe, que presenta el tema dels nomenaments des d'una perspectiva històrica, posa en evidència que, actualment, el clergat, les institucions, les comunitats i els fidels en general no tenen cap paper en el nomenament dels bisbes.

En relació a l'estructura i al paper del poble. Algunes de les respostes de l'enquesta són taxatives:

"Cal atacar decididament dos problemes de

fons: el celibat obligatori dels preveres i l'exclusió de la dona dels ministres ordenats"

- "Cal fer desaparèixer la figura del nunci; no hi

bentar-se'n per la premsa.

Enrenou, debats a les emissores de ràdio, a les televisions locals. Finalment hi ha nomena-

"...haver escollit com a residència barcelonina una torre a la part alta de la ciutat; l'habilitació i el manteniment de la qual carreguen a la diòcesi un

La Vanguardia 25/11/04

ha res avui que en justifiqui el paper; i el primer que cal fer és retirar-li les seves funcions en l'elecció de bisbes"

Ja a l'any 2004, "Església Plural" va promoure una campanya de recollida de signatures i va fer una crida per a que els catòlics ens uníssim per pregar *perquè l'elecció del nou bisbe es fes segons l'Esperit*. Es va constituir una taula de entitats i, periòdicament, es van fer pregàries en diferents parròquies de Barcelona, amb una considerable participació. Les bases estaven preocupades i es movien amb facilitat.

I un bon dia llegim als diaris que de la diòcesi de Barcelona, des de Roma, n'han fet tres. Aquest tipus de notícia a una li sap greu assa-

ments de bisbes, també alguns trasllats. Ja tenim nou arquebisbe a Barcelona, a Sant Feliu de Llobregat i a Terrassa. I el Cardenal Carles, ara emèrit, es queda a viure a la Ciutat Comtal.

"El Pregó" nº 251, (setembre 2004) fa una petita crònica d'un entre del nou arquebisbe i un nombrós grup de preveres i diaques. (27.8.05). Recull intervencions dels clergues que "... lamenten la manca de claredat en els comptes de la diòcesi, que demanen una auditoria que deixi les coses transparents, que expressen sorpresa pel silenci i el conformisme dels nous bisbes davant la decisió de la divisió de la diòcesi de Barcelona. El mateix número de "El Pregó" posa al Cardenal Carles al quarto fosc per

cost desmesurat impropri de la condició dels jubilats en una Església que vol ser de pobresa i de servei".

La publicació quinzenal "El Triangle" (nº 693 de juliol de 2004), se'n fa ressò. Publica un llarg comentari crític a la pàgina 7, i a la portada una fotografia de la "caseta" afirmant que *"la nova residència a Barcelona de Ricard Maria Carles esdevé pedra d'escàndol"*

La premsa de l'onze de novembre, parla d'una carta al Papa, signada per dotze catòlics qualificats de la diòcesi de Barcelona. En la carta, acompanyada d'informacions publicades a la premsa, es demanava al Papa que fes entendre al cardenal que havia de viure a un lloc més modest.

I ara, què passa? Quan sembla que l'enrenou de la divisió de la diòcesi, del nomenament dels nous bisbes, de la residència del cardenal Carles s'ha, aparentment, calmat una mica, com és que cada dia surten notícies de bisbes? Ara l'enrenou no és a Barcelona, ni a Catalunya. I es que alguns bisbes, no s'adonen que el ramat ja és major d'edat, quan no parlen dels perills del feminisme, parlen dels gais, o de l'avortament, o per què no? del pla Ibarretxe.²

I quan mires una mica enfora veus que aquest mal no té cura. I ara estic pensant en el cas del bisbe Casaldàliga. És la cirereta que faltava al pastís.

Sembla que el Vaticà exigeix al bisbe Casaldàliga, que abandoni la ciutat abans que el nou titular prengui possessió del càrrec. És ben curiós i jo ho trobo francament contradictori. Mentre el nostre cardenal emèrit es pot quedar a la ciutat on ha exercit el seu ministeri durant 14 anys, l'altre el que va iniciar el seu ministeri, renun-

ciant a tots els privilegis que li corresponien i que ha mostrat la seva disposició a continuar treballant com a sacerdot de base...³, aquest fa nosa.

M. Fransoy

¹ Les actes d'aquest Congrés, es van editar el maig de 2002. "Bisbes per al Segle XXI. Actes del II Congrés". Eds. "Cristianisme al Segle XXI" i "El Ciervo".

² Veure, Avui, 14, 1, 05. Cartes al Director.

³Veure "El escándalo Casaldàliga" La Vanguardia 16,1,05 (Cartas al Director). Veure també: araguaia@latinmail.com.

Els digué: No prengueu res per al camí: ni bastó, ni sarró, ni pa, ni diners, i no us endugueu dos vestits.
Lc 9,3

Violència de gènere

La societat civil, i especialment els moviments i les ONGs feministes, des de fa més de 50 anys s'han mobilitzat per denunciar i condemnar la violència de gènere.

Fa uns quants anys i a rel de la mort d'Ana Orantes, cremada viva pel seu marit, perquè es va atrevir en un programa de TV a explicar els maltractaments rebuts, els mitjans van prendre consciència de la gravetat del tema. I així s'ha arribat fins a la recent promulgació de la Llei Integral contra la violència envers les dones.

Des d'innombrables sectors s'han aixecat veus en contra d'aquesta tara social que al llarg del 2004 ha fet a l'Estat espanyol 74 mortes. Una tara, que com vam poder comprovar les assistents a les Conferències de la Dona de les NNUU a Nairobi (1985) i a Beijing (1995), s'estén per tot el planeta.

Davant aquest panorama: On és la veu de la Jerarquia de l'Església catòlica? Ella sempre tan preocupada per la moral sexual i els anticonceptius...

Totes sabem que l'Església catòlica, en els anomenats països democràtics, conserva una estructura política vertical pròpia de temps passats.

També sabem que la seva actitud envers les dones, que són les que majoritàriament van a l'Església, i que col·laboren en totes les àrees de serveis, degut a la seva mentalitat i pràctica patriarcal, elles són apartades de tots els càrrecs que suposin direcció, llevat de comptades excepcions. Tot el que impliqui poder està reservat a la Jerarquia, a certs sectors

del clergat, i màxim a alguns laics barons.

En una de les poques excepcions en què la Jerarquia d'Espanya es va pronunciar sobre el tema de la violència, vam haver d'escoltar que a voltes la violència era fruit de l'erroni concepte de llibertat d'algunes dones.

Sabem aquestes coses i moltes més, però així i tot, ens costa comprendre i acceptar la insensibilitat demostrada davant el gravíssim problema de la violència de gènere.

Realment, ser dona, ser feminista i pertànyer a l'Església catòlica vol dir que hem d'agraciar a Déu la fe tan sòlida que ens ha donat, i per altra part, ja seria hora de revisar qui hauria de deixar l'Església a causa d'unes actituds i d'uns actes totalment incoherents amb un Evangeli ben llegit i ben sentit. Evidentment, nosaltres no, malgrat que siguem pecadores, perquè ho som!

Traducció d'un text de

Angelina Hurios Calcerrada
Una part de l'Església

Qui vol fer justícia emprant la violència, és com l'eunuc que desitja desflorar una noia
Sir, 20,4

Església-VIH

La forma per arribar a la solució d'un problema dependrà de la manera com s'ha definit. Per tant una definició adequada i objectiva constituirà un gran avenç cap a la seva solució.

La prevenció de la SIDA no és una qüestió senzilla. Hi ha diversos factors que la dificulten, però una gran part tenen molt a veure amb les posicions personals davant la vida. Ens referim als aspectes que ens acompanyen sempre, des del naixement fins a la mort, com és el cas de la sexualitat.

Resulta un contrasentit que ens passem una gran part de la nostra vida dedicats/des a preparar-nos per tal de guanyar-nos la vida, però en canvi, no sembla que donem massa importància a una assignatura, de la qual ens estem examinant contínuament. Si la suspenem posem en perill no solament la nostra vida, sinó també la dels altres.

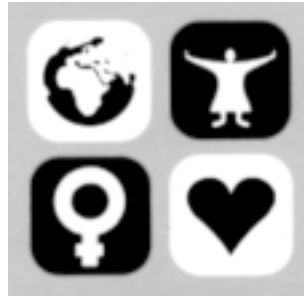
Ens referim a la sexualitat, de la qual la responsabilitat de la seva tergiversació correspon en gran part a l'Església catòlica. Veiem que des de temps immemorials, el Vaticà se l'ha apropiada per imposar-se i creure's l'únic interlocutor de Déu, l'únic que té la veritat. I s'atreveix a negar als seus feligresos (i també si és possible a la resta de la humanitat) la facultat per decidir en llibertat. D'aquesta manera consi-

deren el Poble de Déu com un conjunt de persones que no han assolit, i que no en tenen la possibilitat, l'edat adulta.

Al llarg dels segles, l'Església ha difós una idea de la sexualitat deformada, basada en la vergonya i la culpabilitat. No ha acceptat la realitat en la que veiem que certes persones busquen igualment a Déu, tot i tenint unes pràctiques sexuals diferents.

L'Església amb la seva línia estàtica ha contribuït a limitar la informació sobre el VIH. Quan s'han proposat mètodes per protegir-se de la infecció, ella ha argumentat que acabarien incidint en l'acompliment del sisè manament (l'únic que sembla mobilitzar d'una manera eficaç a la cúpula de l'Església). La seva postura és la negació de l'evidència que un major coneixement de la sexualitat i dels diferents mètodes de prevenció de la sida no necessàriament han de conduir a un augment de la pràctica sexual; i en canvi, el resultat seria una pràctica sexual més conscient i l'adopció d'unes decisions més favorables per la pròpia salut.

L'esfereïdora realitat que ens deixa milions de morts a causa del VIH no fa canviar l'actitud de la cúpula de l'Església catòlica. Intenta minar la integritat de la persona quan promou una perjudicial dicotomia entre el cos i l'ànima; dóna per suposat

que qualsevol concessió al plaer, la sexualitat, és en detriment de l'ànima. Per altra banda, són els primers en alabar al Senyor que ens ha fet a la seva imatge i semblança.

Malauradament, ens trobem davant d'un "procés de solució" en el qual la prevenció del VIH/sida s'emmarca dins d'una rígida moralitat per part de la Jerarquia catòlica. En una línia contrària, se situen tants/es cristians/es de base que treballen colze a colze amb les persones afectades. I en el seu quefer de cada dia viuen una experiència espiritual dins la diversitat.

L'elit dirigent viu allunyada del món real; no té en compte les necessitats i els riscos que han d'afrontar tantes persones en tot el món, principalment en aquelles poblacions amb menys poder per decidir tenir cura de la seva pròpia salut. El seu veritable objectiu és allunyar a la humanitat de gaudir de la sexualitat, i ells es consideren els únics qualificats per disposar com s'ha d'emprar. La seva eina són aquells religiosos/as que dediquen els seus esforços a

millorar la vida de les persones afectades. Es vanaglorien de l'esforç que fa l'Església davant el problema de la sida, el qual s'ha calculat en un quart de la resposta global. Però se'ls oblida dir que aquest valerós esforç de la base no té res a veure amb les directives que ells mantenen irresponsablement.

L'Església catòlica té un pes considerable en la vida de milions de persones, i per aquest motiu també té una major responsabilitat quan es tracta de protegir la vida de les persones que confien en ella. Deixar de banda aquesta responsabilitat és, en moltes ocasions, més que una fallada, és pot convertir en un acte criminal.

L'epidèmia del VIH obliga a la humanitat sencera a revisar concepcions passades sobre les nostres cultures, tradicions, situacions de desigualtat de poder i altres creences. I l'Església catòlica no hauria de mantenir-se al marge de la seva responsabilitat, com a líder espiritual de milions de persones en tot el món. Per això, es necessari animar les persones perquè visquin en llibertat, i se'ls ha d'oferir diferents opcions de prevenció, entre elles, la pràctica del sexe més segur.

Traducció d'un text de
M. José Vázquez
 Creación Positiva
 creacionpositiva@eresmas.net

Jesús es girà i, en veure-la, digué: -Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat. I la dona quedà curada des d'aquell moment.

Mt, 9-22

Divorciats

1) Des de la vostra situació de divorciats, com viviu la duplicitat existent entre la vostra Comunitat i la Jerarquia?

Amb un gran respecte a la manera de pensar de la gent de la Comunitat. Amb una certa temença que la nostra participació en les celebracions comunitàries, pogués ser font d'escàndol per aquelles persones de la pròpia comunitat que estan més prope-

res al sector immobiliari o més conservador de l'Església.

2) Què podeu transmetre de la vostra experiència a altres parelles que estan en les mateixes circumstàncies?

Cada cas pot ser especial. Aconsellariem, tal com vam fer nosaltres, posar-se en contacte amb el Mossèn de la Parròquia i exposar-li el cas.

"Som divorciats, creients i amb ganes de participar en la comunió de l'Església i dels cristians,

Tribunal de la Rota

i no volem demanar la nul·litat per l'absurd que representa".

Ens respon: "Si la vostra presència en les misses dominicals és freqüent, en parlariem al cap d'uns mesos". I així va ser. Ens va autoritzar

a participar-hi plenament.

3) Què hauria de canviar la Jerarquia respecte d'aquesta situació?

La supressió del Tribunal de la Rota.

Poder considerar si el "fins que la mort us separi" es refereix únicament a la mort física o podria ser també, la mort de l'amor.

Joaquim i Anna

Perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells.
Mt 18,20

B Ú S T I A

S eñores: Los obispos españoles acaban de perder una ocasión de oro de ponerse al lado de los que sufren. La comunidad católica nos sentíamos sorprendida y esperanzada al ver como la Conferencia Episcopal Española rompía una lanza a favor de la decencia i se alineaban con más o menos timidez, al lado de los esfuerzos por frenar uno de los azotes de nuestro tiempo, la pandemia del SIDA. Pero ha durado poco el espejismo y ha bastado un tirón de orejas de Roma para poner las cosas en su sitio y calificar de "inmoral" el uso del que se sabe reiteradamente que es el único medio eficaz para frenar el avance del SIDA.

El caso es que somos muchos los católicos y católicas

que lo que consideramos inmoral es ese volver los ojos para no ver lo que tenemos delante. El sufrimiento de miles de personas que diariamente se contagian; de miles de mujeres en países empobrecidos condenadas al contagio, víctimas de la ignorancia i de tradiciones cerriles, ¿cómo la nuestra? de miles de huérfanos muchos de ellos también enfermos.

La Iglesia Católica es en los países empobrecidos la primera proveedora de servicios sociales y sanitarios de calidad. Todo ese potencial no está funcionando como debiera en el caso de la salud reproductiva y mucho menos en la prevención del SIDA. Muchos gobiernos del tercer mundo se ven atados en sus políticas de prevención por no disgustarse con la Iglesia que podría dejarles sin su

imprescindible apoyo. Eso nos responsabiliza a todos los católicos de miles de contagios y muertes por los que la historia nos juzgará con todo rigor y severidad.

Pero el daño que hacemos se vuelve contra nosotros, la crisis de autoridad y de liderazgo de la Iglesia es sin precedentes en el mundo por eso no es de extrañar la falta de interés que muestran los jóvenes. Lo malo es que el mensaje del evangelio se ve salpicado haciéndose menos creíble al ser secuestrado por gente que no tiene nada de evangélica.

Paloma Alfonso

Mujeres y Teología
Representante de las Católicas por el Derecho a Decidir
Carta enviada al Diario "El País"

Fets de dones... marroquines

On van aquestes marroquines, aquestes "mores", tan tapades?

Només serveixen per tenir fills.

No es mouen de casa, són tan ignorants!

Aquestes expressions i d'altres de similars les sentim arreu entre nosaltres, les persones que som o ens considerem autòctones. Tòpics, estereotips, molt desconeixement.

Aquestes "mores" són dones amb nom i cognom; són la Rhimou, la Khaddouj, la Saida, l'Amina, la Zohra, la Fàtima..., encara que no tantes "Fàtims" com els tòpics també ens fan dir.

Des de la redacció de la nostra Revista "Paraules i Fets de Dones" m'han demanat que us faci arribar algunes de les meves vivències en el camp de l'alfabetització de dones marroquines. Us en presento, doncs, algunes pinzellades, començant per emmarcar el context en el qual realitzo aquesta tasca.

Col·laboro en l'Associació Casal Ca n'Oriol, de Rubí, ubicada a la masia de Ca n'Oriol, a les afores de la població. L'Associació porta a terme diversos projectes socials destinats, majoritàriament, a dones. Donada la gran presència d'immigració marroquina a Rubí, es va plantejar, quatre anys enrere, la possibilitat d'oferir el "Projecte d'integració social per a dones immigrants", amb el suport del Grup Social Marista.

L'oferta va tenir des del primer moment molt bona acceptació.

Quin és el perfil de les dones que s'apropen al nostre espai? La majoria són dones procedents

grups són, necessàriament, molt diferents.

Amb quins grups treballa jo? En poder escollir vaig optar pels grups del nivell més bàsic; vaig intuir que m'hi sentiria

vida quotidiana i familiar: la pròpia identitat, la família, l'escola dels infants, les compres, la visita al CAP o a l'hospital, el cos humà, la salut; en aquest àmbit, la nostra

Dones marroquines. Fotografia extreta de la pàgina 28 del llibre "La dona i Déu".

d'àmbits rurals del Marroc que no han estat alfabetitzades en el seu país; també hi ha una minoria que han anat a l'escola perquè procedeixen de ciutats com Tànger o Tetuan. La principal motivació de totes és tenir unes habilitats verbals que facilitin el seu desenvolupament en la nostra societat. Si bé l'interès principal és el de la llengua, nosaltres, les educadores, no ho deslliguem del llegir i de l'escriure, encara que relativitzant-ho, però donant-li la importància que aquests aspectes tenen en la nostra cultura. Amb tot, les metodologies didàctiques adreçades a uns o altres

més propers, potser per l'edat, potser perquè sé l'esforç que representa aprendre de gran, potser perquè entenc que elles no són responsables de no haver estat escolaritzades.

Què és el primer que he après? Que ser una persona analfabeta no vol dir ser ignorant, és simplement no haver tingut l'oportunitat d'anar a l'escola. No hi ha persones ignorants, unes tenen uns coneixements, unes altres en tenen uns altres. Faig meves les paraules de Paulo Freire: "Ningú ho sap tot, ningú ho ignora tot".

Què aprenen elles? Els coneixements més essencials per a la seva

relació de dones em permet introduir i tractar aspectes més personals relacionats amb la funció reproductora: la fecundació, el part, mesures anticonceptives, etc.

Les sessions són, alhora, espais de socialització i d'interrelació. La seva assistència regular demostra el seu grau d'interès; tinc molt present que persones grans, amb moltes dificultats d'aprenentatge, no vindrien si l'assistència els hi representés una llosa a nivell emocional. Hem fet amistat, ens trobem sovint per Rubí, sobretot al mercat els dissabtes al matí; totes som mestresses de casa que fem la compra, elles amb la

seva canalla que ja parla el català. Se les veu contentes quan una persona d'aquí, jo, es relaciona amb elles en un espai públic.

Són molt agraïdes. Em porten pans fets per elles mateixes i pastissets, semblants als nostres panellets, al final del Ramadà; he estat convidada a la festa d'un casament. És ben veritat que la generositat es pot

mostrar amb senzillesa, com poden ser uns pans boníssims, amb gust de farina, que em recorden èpoques passades.

Tinc amb elles molt de respecte. Malgrat que m'agradaria que no portessin el mocador, ho respecto i en podem parlar tranquil·lament; elles pensen que l'han de portar i joestic ben convençuda que si han d'aprendre amb el mocador,

s'aprèn amb el mocador, perquè allò important són els seus aprenentatges. Ressalto quan van ben arreglades, pintats els ulls, amb una roba elegant, amb un mocador bonic, em fixo en les polseres i els anells. Les valoro per elles mateixes, pel seu interès, pel seu esforç, per la seva amistat, no per si porten o no el mocador. Tinc l'esperança que les seves

filles o nétes ja no el portaran.

No siguem impacients, deixem temps al temps. *"Tot té el seu moment i sota el cel hi ha un temps per a cada cosa"* (Llibre de l'Eclesiastès, 3.1). Relativitzem allò que és relatiu i valorem allò que és valuós, les persones; també les dones del Marroc que conviuen entre nosaltres.

Montserrat Grau i Grau

Impressions d'un viatge

Una breu estada a la Bèlgica flamenca m'ha procurat la possibilitat de conèixer els recintes, «els béguinages»,¹ d'Anvers, Gant, Lovaina i Malines, conservats i restaurats, on a l'alta edat mitjana varen viure centenars, milers de dones, que reaccionant al catolicisme de l'època, rígid i aliat al poder polític, varen sentir la necessitat de viure el seu cristianisme puant en l'evangeli, de manera lliure i autònoma, al sí de les esglésies locals. Eren dones vídues i solteres que renunciaven a la vida habitual de l'època, casades o religioses, i que varen assolir un alt prestigi social, pel seu caire de vida de servei a les comunitats i la seva influència espiritual.

Va ser aquest un important moviment de vida espiritual de dones, i que s'insereix en un moviment més ampli, al segle XIII, de dones que des dels claustres o en d'altres formes de vida religiosa s'estengueren des del Rin, a l'Umbria i Toscana, on sota la influència franciscana de Clara d'Assís i les seves seguidores, varen romandre fidels, àdhuc amb més fidelitat dels seguidors del mateix Francesc d'Assís, a Dama Pobresa.

Tornem a les beguines. Ens trobem amb dones d'una gran influència espiritual, i de les quals ens ha arribat fins els nostres dies, testimonis escrits, reflexions sobre

les Escripures, tractats de mística, on donen fe de la seva experiència interior. Llegien en llengua vernàcula els textos sagrats i esdevenien focus de vida cristiana renovada. Alguns «béguinages» varen esdevenir autèntiques paròquies, d'altres mantenien una

Le Béguinage d'Anvers

vida més reclosa, i així amb una gran llibertat exercien llurs carismes.

Prou endevinareu que malgrat el suport de l'Orde del Cister i d'altres persones significades, com teòlegs i el mateix Mestre Eckhart entre d'altres, aviat varen tenir detractors molt influents en la Institució Eclesial i per tant en la Inquisició. Varen ser condemnades

pel Concili de Viena a l'any 1312. Pot ser cal aquí fer esment del tipus de religiositat d'aquell moment, on la noció de pecat i càstig impregnava la vida quotidiana de la gent, on la duresa de la vida i la por a la condemnaió feien del dia a dia un autèntic calvari, i que mantenien a la gent submissa i adolorida. I del canvi que introduïa la nova espiritualitat de les beguines.

Només unes pinzellades permet la senzillesa d'aquest article fruit de la meua admiració per les dones que, al llarg dels segles han penetrat en la història, portades per l'Esperit que vol renovar la faç de la terra, com diu l'himne a l'Esperit Sant

Us invito a interessar-vos per aquestes dones, que ni que siguin d'altres temps, són ben vigents per a nosaltres, pel seu testimoni de fermesa, de lucidesa i de llibertat. No poques varen pagar amb la seva vida. Acusades de bruixeria, d'heretgia varen acabar ofegades als rius o cremades com Margarita Porete², beguina-clerga, entre tantes d'altres.

Isabel Roura

¹ 26 «béguinages» són Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO.

² «L'Espill de les ànimes simples» per Margarita Porete. Clàssics del cristianisme- n° 85

FLAIXOS

Pere Casaldàliga

La Santa Seu, en el seu dia, va acceptar la meua renúncia però em va demanar que continués fins a l'arribada del meu successor. Fa unes setmanes el nunci Lorezo Baldisseri va enviar un bisbe per preguntar-me on aniria, perquè, si jo em quedava a Sao Félix, causaria, segons va dir literalment, "un constreñimiento" al nou bisbe. (La Vanguardia, 13.01.05).

Manifest de la Prelatura de Sao Félix do Araguaia sobre la successió del bisbe Pere Casaldàliga:

...Esperem un nou bisbe, i l'esperem amb esperit de fe i amb una actitud d'acollida fraterna.

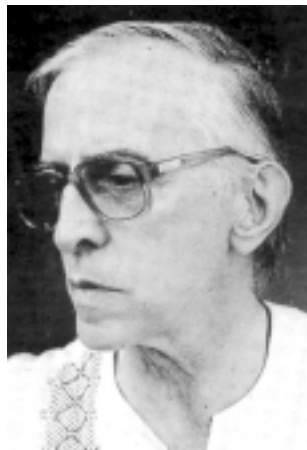
...Mentrestant, ens sentim amb l'obligació de consciència de rebutjar el procediment actual per la nominació dels bisbes... L'Església ha de donar al món testimoniatge de respecte als drets humans i de corresponsabilitat fraterna.

...Admirem l'actitud del bisbe Pere, disposat a allunyar-se de la ciutat de Sao Félix, però nosaltres no podem acceptar

Avui 13/1/05

que s'exigeixi aquest allunyament com a condició per la vinguda del

Pere Casaldàliga

nou bisbe, i sobretot tenint en compte la seva edat, salut i els 36 anys de convivència amb nosaltres i de donació a les causes del nostre poble. Som la seva família i la Prelatura, la seva llar. (Eclesialia 10.01.05).

Casaldàliga representa un escàndol per la Curia, com en el seu dia ho va ser Jesús pel Samedí jueu. Resulta paradoxal que mentre els altres prelats planifiquen una jubilació d'or, amb

palauets inclosos, aquest bisbe manifesti la seva disposició per treballar com a sacerdot de base a les ordres del nou titular, sempre que aquest segueixi la línia pastoral de donació als oblidats.

Casaldàliga és el símbol vivent del que ha de ser un bisbe coherent amb l'Evangelí. És l'antítesi de l'actual model, alimentador de tants servilismes.

Braulio Hernández
(Cartes dels lectors. La Vanguardia, 16.01.05)

Ens congratulem molt que les manifestacions provocades arreu per a la substitució de Casaldàliga hagin donat fruit, i que tot rectificat les declaracions fetes re-

centment per la Santa Seu o el seu nunci del Brasil, s'hagi nomenat per aquesta tasca el franciscà brasiler Leonardo Ulrich, persona que ha estat ben acceptada per la comunitat de Sao Félix. "Quan he sabut que era franciscà, m'he emocionat. Al matí m'ha

trucats el nou bisbe, molt cordial, molt senzill, molt fratern i molt directe. La impressió és molt bona".

Paraules d'en Pere Casaldàliga al diari "Avui" (3 de febrer de 2005).

Redacció

Entre els bisbes i el govern i ha hagut un gran rebombori. Tothom ho ha pogut llegir i no cal repetir-ho. Però ens ha semblat interessant presentar aquí, en els Flaixos, alguns fragments dels escrits que han fet diverses Comunitats de Base repartides pel territori espanyol. (La selecció d'aquestes cites és de la Redacció).

CARTA DE LA COMUNITAT CRISTIANA POPULAR "SAN JOSÉ" DE CÁDIZ AL SEU BISBE, DON ANTONIO CEBALLOS

Estem desconcertats pel fons i la forma en què els bisbes estan actuant amb les seves declaracions i mobilitzacions.

També ens sembla una despesa excessiva els milions de fulletons distribuïts en contra de l'eutanàsia i els preservatius.

Cal que els governants dictin lleis per a tots els ciutadans, sense haver de demanar prèviament el vist-i-plau de les autoritats religioses.

La classe de religió més aviat hauria de limitar-se a una explicació de les diferents religions en la història de la humanitat, sense adoctrinament, i molt menys considerar-la una assignatura avaluable.

Eclesalia
13-12-04

COMUNITATS CRISTIANES POPULARS DE GRANADA

Perquè som Església entenem que tant l'escola pública i subvencionada ha de ser laica.

Perquè som Església entenem que és l'amor madur i adult l'ingredient fonamental per constituir-se en parella o matrimoni, independentment de l'opció sexual que un tingui o elegixi, amb plenitud i igualtat de drets civils.

Avui 26/1/05

Perquè som Església tenim el dret de plantejar-nos de manera diferent de la jerarquia els temes tan personals com l'eutanàsia, les cèl·lules mares, l'avortament, la sexualitat...

Eclesalia
13-12-04

COMUNITATS CRISTIANES POPULARS DE SARAGOSSA

Que la jerarquia de l'Església catòlica manifesti la seva opinió sobre determinades qüestions ètiques és un dret que ningú li nega, però que vulgui imposar el seu criteri a tota la ciutadania en una societat constitucionalment aconfessional és intolerable. La jerarquia pot parlar en nom propi i d'un sector de l'Església, però mai en nom de tota l'Església. La jerarquia de l'Església catòlica no té cap dret de tenir el privi-

legi en l'utilització de l'institució educativa pública per portar a terme el seu adoctrinament.

Eclesalia
13-12-04

CONSELL PARROQUIAL DE SANT JOAN EVANGELISTA, DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Admetem i valorem el fet d'existir com a creients en una societat laica. Les lleis que ens regulen no necessàriament han de néixer dels valors i criteris confessionals. No ens sembla correcte que l'Església es converteixi en una alternativa de poder per impedir una determinada legislació. Els cristians hem de fer ús de la nostra responsabilitat de creients, és a dir, no perquè hi hagi, per exemple, la possibilitat d'avortament despenalitzat, en farem un ús sense més ni més. Els cre-

ients, organitzats en l'Església, sí que tenim la responsabilitat d'oferir els nostres criteris a la societat, però hem d'afinar el to, les maneres.

El Pregó
1-01-05

TRENTA SACERDOTS DE VALÈNCIA EMETEN UN ESCRIT EN CONTRA DE LA BEL-LIGERÀNCIA DELS BISBES ENFRONT DEL GOVERN. (GRUP DE RECTORS DEL DISSABTE)

El Grup de Rectors lamenta "l'abandonament d'aquella saviesa que sap el que és la reconciliació i el diàleg per implantar, en el seu lloc, la confrontació sistemàtica, l'oposició frontal a un govern legítim, la divisió entre els creients i les crides amb regust de croada".

Església Plural
7-01-05

UNA ALTRA VEU D'ESGLÉSIA

Cristians i cristianes de Mallorca MANIFESTEM, entre altres coses:

La nostra societat és plural, per això s'ha de respectar la decisió de les persones que opten pel divorci, l'avortament, l'eutanàsia o la convivència homosexual, i que reclamen la seva corresponent legislació civil.

Cada comunitat religiosa ha d'educar en la fe els seus seguidors. A l'escola

correspon l'ensenyament del fet religiós com a realitat cultural en la història de la humanitat.

Eclesalia

13-12-04

ESGLÉSIA PLURAL

Després de la visita *ad limina* que van fer un grup de bisbes espanyols, Església Plural ha fet una nota de premsa, on entre altres coses volen:

"expressar la seva creixent preocupació per les postures cada vegada més intransigents de la cúpula vaticana vehiculades a través d'un Papa que des de fa molt temps ja no controla el govern de l'Església". (Avui 26-1-05).

KOFI ANNAN

La difamació i la manipulació política de les religi-

ons ha augmentat fortament després de l'11-S. (Doudou Diène, relator especial de l'ONU).

Una quinzena d'experts van presentar a Barcelona diversos estudis sobre antisemitisme, cristianofòbia i islamofòbia en diferents llocs del món.

Segons aquests estudis l'augment està relacionat en part amb la manipulació que molts partits polí-

tics fan dels sentiments religiosos i amb la imatge que els mitjans de comunicació transmeten.

Kofi Annan va dir: "el nostre objectiu ha de ser un món en què, per exemple, els jueus donin suport a la protecció dels drets dels musulmans, els musulmans donin suport als cristians i els cristians demanin respecte pels drets dels jueus". (Avui 14-11-04).

Per reflexionar

Una noia estava esperant el seu vol en una sala d'un gran aeroport. Com que n'hi havia per estona, va decidir comprar-se un llibre i un paquet de galetes. Es va assegurar per a poder descansar i llegir en pau. Dos seients al seu costat, hi havia un home que va començar a llegir una revista. Entre ells hi havia un paquet de galetes. Quan ella va agafar la primera, l'home també en va agafar una. Ella es va sentir indignada, però no va dir res. Només va pensar:

"iQue descarat, si jo no estigués tan cansada, li donaria una bufetada que no se n'oblidaria mai més!"

Cada vegada que ella agafava una galeta, l'home també una altra. Allò la va indignar tant que no aconseguia concentrar-se ni reaccionar. Quan quedava només una galeta, va pensar:

"Què farà ara aquest abusador?"

Llavors, l'home va dividir l'última galeta i va deixar-ne la meitat per a ella. Ah! No! Allò li va semblar massa! Es va posar a bufar de la ràbia! Va tancar el seu llibre i tot agafant les seves coses va dirigir-se al sector d'embarcament.

Quan es va assegurar a l'interior de l'avió, va mirar dins la bossa i hi havia el seu paquet de galetes, intacte, sense obrir. Va sentir tanta vergonya! Només llavors va veure fins a quin punt estava equivocada. Havia oblidat que les seves galetes eren dins la seva bossa. L'home havia compartit les seves sense sentir-se ni indignat, ni nerviós, ni alterat. I ja no hi havia temps ni possibilitats per a explicacions o per demanar perdó.

Però sí per a raonar:

Quantes vegades en la nostra vida traïem conclusions quan hauríem d'observar millor?

Quantes coses no són exactament com pensem sobre les persones?

I va recordar que existeixen quatre coses a la vida que no es recuperen:

1-Una pedra, després d'haver estat llançada

2-Una paraula després d'haver estat dita

3-Una oportunitat, després d'haver-la perduda.

4-El temps, després d'haver passat.

Jordi Davi

Recollim una de les aportacions que en el seu moment ens va passar en Jordi. Sempre tenia present la nostra Revista i ens transmetia tot allò que li semblava que podia ser-nos útil.

Ara que ens ha deixat, enyorarem el seu ajut, però segur que sempre restarà el seu record amb nosaltres. Estimada M. Antònia heu estat un matrimoni exemplar i el vostre comportament sempre serà un referent per a totes nosaltres.

Redacció

Activitats del CDE

SANT JUST DESVERN

Breu història del grup "Nostra Dona"

COM VAM NÉIXER. El grup NOSTRA DONA va néixer l'any 1996, a rel de la celebració dels 10 anys de vida del Col·lectiu de Dones en l'Església. Algunes de nosaltres vam conèixer l'existència del Col·lectiu en un dels actes que es van organitzar amb aquest motiu i ens vam animar a formar un

grup en el nostre poble. Durant aquests vuit anys de camí que hem anat fent juntes, hem convidat moltes dones a participar en diferents activitats i calculem que, durant aquest temps, han col·laborat amb nosaltres més de 25 dones.

COM ENS ORGANITZEM. El grup estable el formem sis dones, però

és un grup obert, disposat a acollir en qualsevol moment les persones que ho desitgin. Ens reunim cada mes, normalment divendres a la tarda; a vegades anunciem les nostres reunions en el full de la Parròquia, així com també algunes de les nostres activitats.

Com a ciutadanes, participem en organitzacions socials, polítiques i culturals del nostre poble (la ràdio, AMPES, la ONG Sant Just Solidari, la Parròquia, etc.) Com a grup participem en el Consell Municipal de les Dones, en el Consell Parroquial i en algunes reunions del CDE. Hem portat a terme alguns projectes, com el projecte de LOS

TEJADITOS, que ens va presentar la Noemí, una mestra nicaragüenca. Calia aconseguir que 175 famílies (la majoria formades per dones soles amb criatures) poguessin tenir una casa, i es van finançar les 175 teulades de zinc, amb aportacions de moltes famílies del poble, mentre les dones afectades construïen la casa amb l'ajut de la seva comu-

nitat, a Camoapa (Nicaragua).

Darrerament hem posat en marxa el projecte *BOCINS DE TEMPS per compartir*; en els locals de la parròquia, s'ha posat en marxa un senzill espai de comunicació i d'intercanvi entre persones, per acollir i oferir allò que cadascú vol o necessita. Cal dir que encara és molt incipient, però cada dijous a la tar-

da, de 6 a 8, una de nosaltres està allà, disponible, per acollir a qualsevol persona que es presenti. Nosaltres sabem el que significa disposar de poc temps, per això creiem que val la pena socialitzar-lo per arribar a fer entre totes, i amb altres persones, coses que soles no podríem fer.

Grup Sant Just Desvern

Col·lectiu de Dones en l'Església

Nostra Dona - Sant Just Desvern

BOCINS DE TEMPS per compartir

- ◆ SI VOLS OFERIR ALGUNA COSA I NO SAPS COM FER-HO
- ◆ T'ANIMES A INTERCANVIAR UNA MICA DEL QUE TU SAPS?
- ◆ SI DESITGES UNA ESTONA PER A RETROBAR-TE
- ◆ SI TENS IDEES QUE PODEN AJUDAR ELS ALTRES
- ◆ SI T'AGRADA FORMAR PART D'UNA COLLA
- ◆ SI DESITGES UNA ESTONA DE LECTURA COMPARTIDA

TOT AIXÒ ÉS GRATIS!

dijous de 6 a 8 de la tarda a la Parròquia, tel. 93 371 12 97

Compartirem «bocins de temps»...
Per donar i rebre, i teixir relacions en xarxa

**Grup Nostra Dona
Parròquia dels Sants Just i Pastor**

Activitats del CDE

HORTA

La redacció considera que pot resultar interessant per a les persones que ens llegeixen, constatar el contingut de l'acta d'una reunió realitzada pel Grup de Dones d'Horta.

Encetem la conversa, comentant la manera com van escriure l'Antic i el Nou Testament. La dificultat rau en entendre uns missatges que es van explicar molts anys després d'haver succeït. Així els primers van ser escrits 70-80 anys després de la mort de Jesús i d'altres, de 100 a 200 anys. Van ser explicats en forma de paràboles, símbols, metàfores, llegendes, etc. Constatem que els cristians tenien un gran poder de convocatòria i anunciaven el Regne de Déu, i això a Roma no agradava ni convenia. Quan els cristians deien que on es reunien dos o més cristians Déu era entre ells/elles, Roma naturalment no ho podia admetre.

A partir d'aquí ens referim a la publicació que ha fet el CDE sobre les Dones Bíbliques i comentem la seva tasca tant engrescadora especialment per a nosaltres, les dones. Ens proporciona l'oportunitat de treballar aquest document que ben segur ens ajudarà a comprendre la importància de la figura de la dona en aquelles èpoques i la forma tant discriminatòria explicada, o millor dit, obviada per l'Església. Per això, decidim treballar aquest

material en les nostres properes reunions.

Comentem el per què hem estat ignorades dintre de l'Església i arribem a la conclusió que per aquesta marginació que vivim, el nostre Col·lectiu va sentir la necessitat de posar-se a treballar per a la integració i el reconeixement de la dona. Sempre se'ns ha discriminat totalment en benefici del patriarcat; la Jerarquia va instituir els sagraments, les normes, les obligacions, marginant d'una manera molt concreta les dones.

Parlem sobre la figura de Lilith, primera dona d'Adam, la qual mai s'ha esmentat, i així tantes i tantes històries que es van escriure i que l'Església ha silenciada. Creiem que són vitals per al bon entendre de l'Antic i Nou Testament.

En aquest punt, la Mariàngeles com a teòloga, ens explica i aclareix molts aspectes bíblics que ens fan reflexionar.

Continuem dient que l'Església no ha sabut transmetre el significat de les Escriptures i ens sentim estafades, ofeses perquè ens han explicat les coses de manera no creïble.

Valorem les paraules "El Verb es va fer carn". Vol dir que Déu es va fer home/dona, vol dir que tots i totes som el Verb (la paraula) i per tant hem d'anunciar el Regne.

Comentem la manca de sensibilitat, de caritat, d'honradesa de l'Església; la gran hipocresia que veiem en les actuacions envers les persones, anunciant i defensant, mesures radicalment oposades a les necessitats de les comunitats cristianes. Per altra banda, entenem que no respecta la llibertat de les persones que definitivament són les que han de descobrir per sí mateixes la crida de Déu. Han de ser lliures per a poder créixer.

L'Església està sempre al costat dels poderosos, i dels HOMES, no de les dones, no de les necessitats, el contrari de Jesús que va trencar les lleis i es va posar al costat dels pobres; no va tenir cap patrimoni; va elevar a la dignitat igualitària la persona home/dona; es va relacionar amb tothom i va estimar a tothom. Aquest és el missatge que hauria de seguir l'Església.

Grup de Dones d'Horta

MÉS FLAIXOS

AMNISTIA INTERNACIONAL entén que l'Estat espanyol "ha fallat en la seva efectiva protecció a les víctimes de maltractaments". A.I. va fer entrega de més de 100.000 firmes al govern central per demanar al President que posi els mitjans per garantir una investigació ràpida i

una reparació justa a les víctimes i a les seves famílies. (Avui 26-11-04)

Denuncia també: "No volem dir que els videojocs siguin motiu directe de violència contra les dones, però contribueixen a consolidar determinats estereotips contraris a la igualtat de gènere". Adverteix que poden fomentar la deshumanització així com influir en els models de conducta i les pautes de resolució de conflictes. (Avui, 30.12.04).

Redacció

JAMILEH MUJAHED : *Lluitar contra la violència i la discriminació amb programes educatius* és el que

es proposa Jamileh Mujahed, una mare amb cinc fills, directora de l'emissora «La veu de la dona» que ha començat a emetre a l'Afganistan, gràcies a l'ajut del govern i als diners d'una ONG alemanya. Les dones obligades a no sortir de casa i vigilades pels homes de la seva família,

escolten amb fruïció la ràdio. Aquesta emissora serà un gran ajut per a elles. www.periodistadigital.com

Sefa Amell

AGENDA

Som conscients que una revista trimestral no pot oferir una agenda actualitzada. En el Col·lectiu periòdicament s'informa de les activitats dia a dia. Si hi esteu interessades/ats poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Recordeu i reserveu-vos sempre:

PRIMERS DILLUNS DE MES (18,30 h.)

Tema teològic

TERCERS DILLUNS DE MES (18,30 h.)

Vida del Col·lectiu

ULTIMS DIVENDRES DE MES (19,30 h.)

Temps de pregària

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Institut Català de la Dona

Generalitat de Catalunya
Direcció General d'Afers Religiosos

Butlleta de subscripció

Quota anual 10€

Nom i cognoms _____ Adreça _____

Població _____ Telèfon _____

Tipus de subscripció anual per rebre *Paraules i fets de Dones*

Domiciliació bancària _____

Nom del/la titularAdreça

D.P.Població

Banc o CaixaEntitatControl.....Oficina.....Nº compte/llibreta

Us prego que fins a nova ordre carregueu al c/c o llibreta indicada els rebuts que us presentarà el Col·lectiu de Dones en l'Església, en concepte de subscripció al Butlletí *Paraules i fets de Dones*.

Signatura